

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστον μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐννακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Τοῦ Δεκεμβρίου πρώτη,
δὲν ἔπαυσαν οἱ κρότοι.

Χίλια τριάντα πέντε καὶ διακόσα,
κυττάζουν' στὸ Λονδῆνον μάτια τόσα.

Δὲν ξέρω σήμερα γιατί
Ἄγγλο θυμοῦμαι ποιητή.

Ἔλα, μεγάλε Μπάϋρον, τῶν Ἀγγλῶν ποιητή,
ξύπνησε τὴν Ἑλλάδα σου νὰ δῇς τὴν λατρευτή,
ποῦ τὴν γλυκοτραγουδῆσες καὶ πέθανες γι' αὐτή.

Ἦρες φωνή, ἦρες μιλιὰ,
καὶ πάει' στήν Ἀγγλία,
καὶ λέει μέσα' στὰ παληὰ
ἴδικά της μεγαλεῖα.

Ἐσὺ, ποῦ τὴν σημαία της τὴν ἦρες σάβανό σου,
ξύπνα νὰ δῇς Ἐλευθεριά,
ξύπνα νὰ δῇς παλληκαριά
καθὼς ἐκείνη, ποῦ κλαψε' μπροστὰ' στὸ λείψανό σου.

Νάτην... μὲς' στήν τρανὴ
τῆς γενειᾶς σου κοιτίδα
τριγυρνᾷ φωτεινὴ
μιὰ ἴδική σου Πατρίδα.

Γι' αὐτὴν καταυγάζει
Ἀπόλλων χρυσός,
καὶ χάλυψ κλαγγάζει
καὶ φέγγει πυρσός.

Σὲ κάμπους, σὲ δάση, μὲ πνεύματ' ἀνέμων
Στρατῶν πανοπλία καὶ γδοῦπος ἡχεῖ,
καὶ τὼρ Ἀμαζόνα μεγάλων πολέμων
τὴν βλέπει τοῦ Τσαίλδ — Ἀρῶλδ ἢ ψυχὴ.

Ὡραῖος ὁ κόσμος σὰν κι' ἄλλοτ' ἐφάνη,
καὶ τώρα στεφάνι
τῆς ἔπλεξαν κόραις
καὶ σ' ἄξεναις χώραις.

Κι' ἂν ἔμελπες τώρα, τῆς λύρας ὁ φθόγγος
δὲν ἔατανε θλίψις καὶ κλάμμα καὶ βόγγος.

Ἄγγλε τῆς Ἑλλάδος σκίρτα,
νὰ καὶ βάγια, νὰ καὶ μύρτα,
νὰ καὶ κλάδοι φοίνικος.

Ἄκου τί τῆς ψάλλουν ὅλοι:
νίκα, πάντ' ἀκτινοβόλει,
τήνελλα καλλίνικος.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α΄.

Φ.—Τὸν εἶδα μὲς 'στὸ τραῖνο...δὲν 'πῆγες νὰ τὸν δῇς;
Π.—Δὲν 'πῆγα,μὰ πῶς ἦτο;
Φ.—

Λίαν φιλομειδῆς.

Τριγύρω τόσοι φίλοι
μὲ φλογισμένα χεῖλη
τὸν γλυκοτραγουδοῦν
καὶ τὸν ξεπροβοδοῦν.

Μὰ μὲ παλμούς 'στὸ στῆθος
καὶ τόσοι κόσμου πλῆθος
'στὰ μάτια τὸν κυττᾷ.

Εὐχαῖς καθεὶς τοῦ στέλλει,
καὶ πᾶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
τὸν ἀποχαιρετᾷ.

Νάτος...διαβαίνει 'μπρὸς μου...
ποδοβολὴ καὶ ἄντ'άρα...
τὸν συνοδεύει κόσμου
καρδιόκυπος,λαχτάρα.

Παιδὲν πολέμικος
ἤχει 'στὸν Βενιζέλο,
καὶ ἄερας ξαφνικός
τοῦ πέρνει τὸ καπέλο.

'Ανασκιρτᾷ τὸ γένος,
καθένας ξεσπαθώνει...
μὲ γούνα τυλιγμένους
ἐμπῆκε 'στὸ βαγόνι.

Πάει 'στὴν Ἑγγλιτέρα
μὲ γούνα νὰ φωνάζη,
καὶ ἴσως πολλῶν τινάζη
τῆς γούναις ἐκεῖ πέρα.

Μ'αὐτὸν ἡ προσευχή μας,
μὲ τοῦτον ἡ ψυχὴ μας,
μὲ τοῦτον κάθε πόθος καὶ κάθε μας παλμός,
καὶ κάθε μας τραγοῦδι καὶ κάθε μας ψαλμός.

Κόσμος τρέχει νὰ τὸν δῇ,
κόσμος τὸν ξεπροβοδεῖ.
Σύρε σύρε 'στὸ καλὸ,
καὶ ἡσυχο νὰ βρῇς γαλὸ.

Καὶ ψιθυρισμὸς εὐχῆς,
καὶ φτερούγισμα ψυχῆς,
καὶ λαοῦ χαρὰ μεγάλη.

Μὰ καὶ ἐγὼ φιλῶ τοῦ στέλλω,
γχαρὰν σουζέ 'στὸν Βενιζέλο
ξεφωνίζουμε καὶ οἱ Γάλλοι.

Γχαρὰν σουζέ,καθεὶς τοῦ λέει,
καὶ λαμπραῖς ἐπιτυχίαις,
γχαρὰν σουζέ,τιμαῖς καὶ κλέη,
καὶ θριάμβους καὶ εὐτυχίαις.

Γχαρὰν σουζέ,καὶ ἐγὼ τοῦ λέω,
καὶ τὸ γένος βωμάλιο
μὲ τουφεκὶ καὶ σπαθὶ
σὲ μυρτιάς νὰ κοιμηθῇ.

Γχαρὰν σουζέ καὶ μεγαλεῖα...
μέσα σὲ γουνάκι
καὶ ὁ Σκουλούδης 'στὴν Ἀγγλία
πάει μὲ τὸν Κρητικό.

Μπὸν σουζέ καὶ ὦρα καλή,
λένε καὶ γι'αὐτὸν πολλοί.

Πήγαινε καὶ σὺ τοῦ λένε,μὲ φωνῆς γενναῖον τόνον,
πήγαινε καὶ σὺ τοῦ λένε,ποῦ γνωρίζεις τὰς Αἰλᾶς,
ποῦ καὶ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἦσαν ἄλλοτε πρὸ χρόνων
εἰς τὴν γῆν τῆς Δόνα-Σόλας,εἰς τὴν γῆν τοῦ Ροῦ-Βλά.

Σύρε,Στέφανε,καὶ σὺ
μὲ τὰ γένεια τὰ μεγάλα,
ὅπου λὲν πῶς μέσας 'στ'ἄλλα
ξέρεις καὶ Ἀγγλικά φαρσί.

'Ας βροντήσουν πυροβόλα,
κατευόδιο 'στοὺς ἐν τέλει,
'στὸν Πρωθυπουργό,καὶ σ'ὅλα
τῆς Ἐπιτροπῆς τὰ μέλη.

Κατευόδιο τοὺς παιδιὰ,
καὶ μὲ δάφνινα κλαδὰ
μέσ'ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
νὰ γυρίσουν ἐδῶ πέρα.

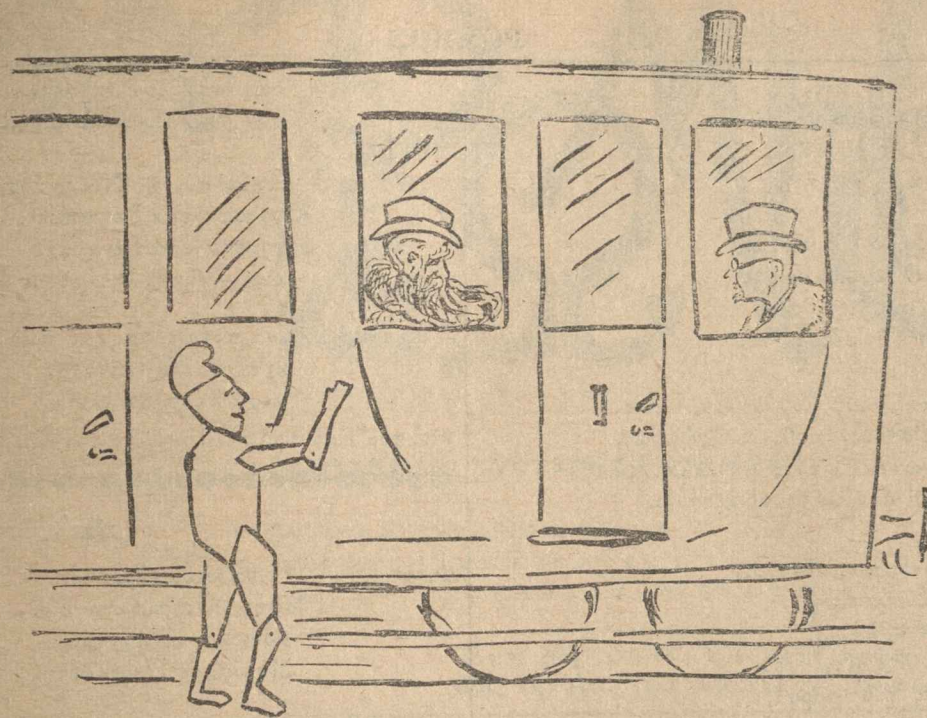
Θρίαμβος μᾶς λαμπρύνει...
σύρτε...καλὴ σας ὥρα...
καὶ ἄς ἐπιστέψ'εἰρήνη
σπαθιά τροπαιοφόρα.

Νίκη,ν Ἑλλήνων παῖδες,
ἐψάλαμεν καὶ ἐμεῖς,
μᾶς στεφανώνουν Λαῖδες,
μᾶς στεφανώνουν Μίς.

Τώρα,Πατριὰ δόλια,
μὲ Στόλους,μὲ Στρατοὺς,
μὲ μπάλαις καὶ μὲ βόλια
'μιλᾷς 'στους δυνατοὺς.

Τώρα μὲ 'περηφάνεια
καὶ ζήλευτὰ στεφάνια
'μπρὸς 'στοὺς μεγάλους πᾶς.

Καὶ τῶν τρανῶν τὴν θύρα
μὲ διακονιστὴν λύρα
σὰν πρῶτα δὲν κυττᾷ.

Τώρα καὶ σὺ γνωρίζεσαι,
τώρα σ'ἀκούνε Θρόνοι,
σὲ δίσκο δὲν στηρίζεσαι,
μὰ σὲ Καννὲ κανόνι.

Πέρνεις λαγκάδια καὶ βουνὰ
χωρὶς νὰ σκύβης ταπεινὰ
ὕπὸ τὸ κράτος φόβου.

Καὶ λὲς τραγοῦδι τοῦ βουνοῦ:
ἐσεῖς πουλιὰ τοῦ Γρεβνοῦ
καὶ ἀηδόνια τοῦ Μετσόβου.

Ραγιδὸν ἀλυσίδες σωρίζονται κομμάτια,
'Ἄγιον Ἰακώβον σὲ δέχονται Παλάτια.
Σὲ βλέπω νὰ προβαίνης νικήτρια σεμνή...
Μούσα τῆς Ἀλβιόνας
βαρὺβρομος ὕμνεϊ
τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Β΄.

Π.—Τὸν εἶδες τὸν Λευτέρη;
Φ.— Τὸν εἶδα,προσφιλή,
ποῦ πήγαινε 'στὴ Λόντρα μετὰ τοῦ παραλή.

Τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη...
ἐφούσκωνε τὰ γέρι
λευκότετο πανί.

Σκούζουν καὶ ἀπὸ τὴν Ἰδη
γι'αὐτὸν καλὸ ταξεῖδι
καὶ γιὰ τὸν Στεφανῆ.

Θάρρος παντοῦ καὶ ἐλπίς,
γέλα,παρακαλῶ,
καὶ τῆς ἐπιτροπῆς
λέγε της 'στὸ καλὸ.

Περιφανῆς ἡμέρα,
τὸ γένος ἀνάξῃ...
πάει 'στὴν Ἑγγλιτέρα
καὶ ὁ Κλέαρχος μαζί.

Πᾶνε μὲς 'στὴν ὀμίχλη, 'στὴ μαύρη συννεφιά,
καὶ τὸν Μαρκαντωνάκη τὸν 'πῆραν συντροφιά.
Πᾶνε μὲς 'στὴν Ἀγγλία...τόπο γιὰ νὰ διαβῇ
δαφνηφοροῦσα κόρη...γεια σας,εὐάν,εὐαί.

Βροντᾷτε,βροντᾷτε,
'στὴ Λόντρα πετᾷτε,
παιδιὰ σπαθοφόρα.

Μεγάλα καλὰ,
καὶ εἰρήνη γέλα,
φιλάμπελος τώρα.

Κὼν Ἀρης καὶ πάλι
βροντῶν θὰ προβάλλῃ
τῆς γῆς Βασιλεῖδας.

Ἡμεῖς περιστέρι
'στὸν αἶφος θὰ φέρῃ
καλὸ σκὸν ἡμεῖς.

Π.— Κι ἐμένα,Φασουλῆ,
πόθος μὲ πυρολεῖ.

Π. — Τὴ κρίμα ποῦ τῆς κλείνεται τῆς δύστηνης ὁ δρόμος,
 μέ τὸ καταδυόμενον τὴν ἔχει πιάσει τῶμος.
 Μ' αὐτὸ τὴν πᾶσι ρεπιτὶ τὴν πᾶσι τρία χ' ἔνα,
 καὶ φάσκελ' ἀναρίθμητα δῶσε τῆς κ' ἀπὸ μένα.